

това утвърдилъ здраво православната вѣра, като открилъ широкъ пѣтъ къмъ Божия законъ“.

Още въ първата година на царуването си Симеонъ тръгналъ да обиколи държавата си. Той отишълъ въ Македония и се запозналъ съ тогавашния пръвъ македонски български учителъ Климента. Климентъ вече билъ работилъ 7 години въ долината на р. Деволъ между Охридско езеро и Адриатическо море. Той билъ събралъ много ученици, които научилъ да четатъ и пѣятъ въ църква, та да станатъ дякони и свещеници. Отъ друга страна Климентъ помагалъ на народа противъ болести, подържалъ бедни, училъ народа да засѣва градини съ овощни дръвчета и всѣкакъ насърчавалъ хората да правятъ добро. Служилъ въ църквата и проповѣдвалъ словото Божие.

Като стигналъ Симеонъ въ Охридъ, чулъ голѣми похвали за Климента. Затова го повикалъ при себе си и му рекълъ:

— Радвамъ се и се въодушевявамъ отъ твоята обширна безкористна и ревностна народополезна дейность. Народътъ е благодаренъ и те почита като истински светецъ и баща. Нашата българска земя е благодатна. Народътъ е миренъ и работливъ. . . Смѣтамъ, че моето царство е блаженно, като има учителъ и служителъ като тебе.

Климентъ билъ личенъ мжжъ, съ чело широко и високо, погледъ сериозенъ и уменъ. Съ кротость и високопочитание той се обърналъ къмъ Симеона и му отговорилъ:

— Велики княже, благодарение на Бога азъ съмъ здравъ и мога да работя. Нашиятъ народъ е добъръ и работливъ, но е още много простъ, неукъ и непросвѣтенъ. Той още не е озаренъ на всѣкъде съ Христовото учение и прекарва грубъ, простъ езически